

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. LXIX. Utrùm assequenti beneficium incompatible, quod postea evincitur, liceat redire ad primum beneficium dimissum, vel animo pinguius obtinendi simpliciter resignatum. Regressum quando, & qua ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

CAPUT LXIX.

Utrum assequenti beneficium incompatibile, quod postea evincitur, liceat redire ad primum beneficium dimissum, vel animo pinguioris obtinendi simpliciter resignatum. Regressus quando, & qua de causa concedi solet in beneficiis Gallie. Quando datur regressus, utrum liceat illum exercere propria auctoritate. Quæ sit differentia inter dimissionem, & resignationem. De duplici simonia, nempe vera, & interpretativa, & de utriusque effectu. Permutatione non sortita effectum, utrum liceat, maxime in Gallia, redire ad priora beneficia, sine nova collatione. Et quomodo probetur facta collatio. Et quando res non dicatur intergra hoc casu.

S U M M A R I U M.

- 1 Secuta evictione beneficii incompatibilis dimissi, licet redire ad primum beneficium.
- 2 Regressus datur ad primum beneficium evictum, etiam post possessionem secundi per mensem.
- 3 Decretum de dimittendo intelligitur post duos menses à die pacifice possessionis.
- 4 Evicto secundo beneficio, qui vult ad primum redire, debet id facere sine mora.
- 5 Redire volenti ad primum beneficium, evicto secundo, competunt remedia possessoria.
- 6 Dimissio debet esse simplex, & non in favorem alterius; alias non suffragatur.
- 7 Dataria quandoque solet obtinentibus incompatible resignationem primi in favorem permittere, illamque admittere.
- 8 Dimissionis, & resignationis differentia.
- 9 Dimissionis jus pendet à futuro eventu.
- 10 Forma simplicis dimissionis beneficii, quam sit.
- 11 Regressus ob non solutionem pensionis sublatos esse in Gallia, quidam existimant.
- 12 Regressus ob primum incompatible, evicto secundo beneficio, non denegatur in Gallia.
- 13 Regressus in multis casibus admittuntur in Gallia, & primo in casu permutationis.
- 14 Secundo si resignatarius licitas condiciones non adimpleat, veluti ob non solutionem pensionis: contra aliorum sententiam num. 11. allatam. Ampliatur num. 15. etiam si ageretur contra successorem beneficii. Conciliantur hæc dua opiniones, num. 16.
- 15 Tacite semper in Gallia reservatus censetur regressus, ob non solutam pensionem.
- 16 Regressus datur in Gallia, quando resignatio in favorem non fuit sortita effectum.
- 17 Possessionis beneficii dimissio pendet ab animo resignantis.
- 18 Resignatarius in favorem, si moriatur ante ipsam possessionem, resignans non amittit beneficium, nec illius possessionem, etiam in Gallia.
- 19 Regressus datur graduatis nominatis, si beneficium

vel credita quæ sunt capituli, nec respiciunt particulares personas canonicorum, etiam si novi accesserint, debentur semper capitulo, quod non mutatur; ideo distribuuntur inter canonicos tempore solutionis, vel exactionis existentes: Gonzal. ad reg. 8. glos. 37. num. 26. & 27. Nicol. Garc. de benefic. part. 3. cap. 2. num. 429. Idque quatenus tunc tales canonici sint de capitulo, ut post Calderin. loc. citato, dicit Rota decis. 322. num. 9. part. 4. recent. tom. 2. Quod intelligendum est de distributionibus quæ consistunt in massa grossa, quia si canonicus moriatur ante illarum divisionem factam, non acquiritur illius hæreditibus; sed accrescunt capitulo, & dividuntur inter Canonicos tempore divisionis existentes; quia non sunt singularium personarum, sed capituli: ut post Calderin. dist. consil. 21. de prebend. decidit Rota decis. 576. num. 29. & 30. part. 4. recent. tom. 3. Cui non est ab simile quod tradit Sord. consil. 84. quem sequitur, licet corrupte in meo libro alleget Burg. de laudem. part. 1. in pest. 7. num. 27. Quod si inter capitulum, & emphyteutam, fuerit conventum super laudæio solvendo: si novus recipiatur canonicus ante solutionem, hic participabit de laudæio: quia inspicitur tempus solutionis, & agitur de summa debita capitulo: unde omnes qui tempore solutionis sunt de capitulo, partem habere debent.

Imò novi canonici, quamvis ex nova fundatione capitulo adjuncti, dum simpliciter admissi fuerint ad omnia emolumenta, non habent quod conquirentur: quia participabunt non solum de mortuis, sed etiam de omnibus capitulo relictis, aut capitulo debitis, & non distributis: cum antiqui canonici nullam de his protestationem facere voluerint, sed eos omnium jurium capitularium participes fecerint: quo casu, omnia debita capituli inter ipsos, & alios dividenda sunt, ob jura, & rationes prædictas. Quæ licet loquantur de canonicis ejusdem fundationis, in locum mortuorum subrogatis; tamen eadem ratione procedunt in istis canonicis de novo fundatis, & ad omnia jura capitularia sine protestatione indistinctè admissis.

Non possunt ergo novi canonici antiquorum consensu uti, & in vim illius participare de emolumentis capituli, nisi illum acceptent cum suis qualitatibus: l. post legatum. ff. de his quib. us indig. quia agens ex actu reciproco, tenetur implere pro parte sua etiam in minimo, l. cum proponas 21. & ibi Glos. & DD. Cod. de pact. Ergo si novi canonici non observent condiciones, sub quibus ab antiquis admissi fuerunt, non tenebuntur eos antiqui participes facere emolumentorum provenientium ex antiquis fundationibus, quæ ab eis sine ipsorum consensu auferri non possunt; cum jam effecta fuerint de mensa ipsorum: prout bene explicat Gratian. d. dist. 867. num. 37. & seq. Ratio est, quia per quamcunque concessionem, non censetur derogatum juri alteri jam quæsito, ut ad alium sine ejus consensu transferatur: unde fuit aliàs decisum in Rota, quod licet cura animarum fuisset dismembrata ab Ecclesia Sancti Juliani, & applicata Ecclesie Sancti Ambrosii; tamen decimæ quæ spectabant ad canonicos Sancti Juliani, non censentur illis ablatæ, stante expressâ reservatione jurium dicti capituli, ut in decis. 419. num. 3. part. 1. recent. ergo eadem ratione, si canonici antiqui non consentiunt novæ huic erectioni, jura antiqua capituli apud eos remanebunt; non consentiebant autem, nisi novi canonici observarent condiciones sub quibus consensus præstitus fuerat, ut mox dictum fuit.

- pinguius impetratum obtinere nequeant.
22. Regressus confidencialis nec in Gallia admittendus quidquid aliqui dixerint.
23. Regressus illi datur qui per vim & metum resignavit in Gallia.
24. Vtrum is cui regressus competit, possit propria auctoritate redire ad beneficium.
25. Rediens ad primum beneficium vigore regressus non dicitur intrusus, quando illius possessio nondum fuit occupata.
26. Maxime accedente auctoritate iudicis.
27. Resignatio simplex facta animo pinguius beneficium obtinendi, vim habet dimissionis.
28. Protestatio quod quis non intendit primum beneficium dimittere, nisi post adiectionem pacificam secundi, multum operatur.
29. Evictio non dicitur secuta beneficii, nisi post sententiam, & ablationem ipsius.
30. Fallit nisi doceatur de bono jure evincens.
31. Elector, vel collator non semper jure suo privatur ob factam electionem vel collationem ei, qui non erat capax; sed tantum in casibus a jure expressis.
32. Simonia omnis tollitur per reservationem beneficii Pape.
33. Simonia unius ex transactionibus, non potest nocere tertio illam ignorant.
34. Qua sit differentia, & qui effectus simonia vera, vel interpretativa.
35. Facilius datur regressus permutantibus, si permutatio non fuerit sortita effectum.
36. Hoc maxime procedit, quando superior recusavit admittere permutationem.
37. Refertur opinio existimantium redeuntem ad primum beneficium, intelligere novam collationem.
38. Opinio contraria admittitur, non esse opus novam collationem.
39. Approbatur secunda sententia.
40. Hanc secundam sententiam in supremis Gallia tribunalibus praticari.
41. Admissa semel a superiori permutatione, res non est integra, & non datur regressus.
42. Differentia affertur inter collationem, & mandatum de conferendo, in hac regressus materia.
43. Gratia in forma dignum, est condicionalis, & non habet effectum, nisi verificata prius conditione, & proviso digno reperito.
44. Attestatio simplex Notarii, vel etiam Cardinalis, quamvis juramento firmata, fidem non facit.
45. Fides seu attestatio Parochi non probat, nisi fuerit legitime extracta, parte vocata.
46. Collatio beneficii non potest probari per aliud genus probationis, sed tantum per litteras patentes collatoris.

Facta fuerat transactio inter Canonicum Ecclesie Cathedralis, provisorum de prepositura ejusdem Ecclesie, per liberam resignationem ultimi illius possessoris, per Bullas a Legatione obtentas; & provisorum a capitulo, cui jus conferendi competere asserbatur, attento quod prepositus resignans mortuus fuerat, eidemque transactioni tertius quidam accessit, cui canonicus ille, per resignationem preposituram obtinens, summam canonicatum resignaverat, seu dimiserat: per quam transactionem conventum fuerat, quod prepositus electus a capitulo possideret preposituram: provisorum vero Apostolicus ad suum canonicatum rediret. Quastum fuit de duobus: Pri-

mo, utrum potuerit ille ad suum canonicatum redire; absque incurfu intrusionis, aut alterius preiudicii. Secundo utrum exequendo concordiam, vel confirmationem sedis Apostolicæ, incurfa fuerit simonia, vel confidencia, cum pœna privationis beneficiorum.

Hoc in primis supponendum fuit, pro resolutione harum questionum: Quod si quis aliquod beneficium obtinet, postea aliud incompatible assuequatur; subsequuta evictione hujus beneficii secundo loco adepti, datur illi regressus, & redire potest ad primum beneficium: cap. si beneficia 20. de priu. in 6. Garc. de benef. part. 11. cap. 5. num. 116. in fin. Quod procedit quamvis talis provisor de secundo beneficio incompatible, steterit in possessione illius, etiam ultra duos menses; quia licet per possessionem secundi per spatium duorum mensium, primum censeatur a principio vacasse; tamen hoc intelligitur ut locum habeat, nisi secundum evincatur: quia tunc licet redire ad primum, ut ibidem Garcias explicat. Imò decretum de dimittendo primum beneficium incompatible infra duos menses, intelligi debet de duobus mensibus numerandis a die adeptæ pacificæ possessionis. Rota decis. 337. num. 10. part. 4. recent. tom. 2. post Gabriel. consil. 137. num. 18. & 19. lib. 1. Mascard. de prob. conclus. 183. num. 47. Castador. decis. 9. num. 2. de caus. poss. & propriet. Si verò facta fuerit dimissio primi incompatible, licebit etiam post duos vel plures menses ad illud redire, quando secundum evincitur, dummodo confestim, & sine mora id fiat, quando certior factus fuit de invaliditate collationis secundum ut dicit Tiraquell. in l. boves, §. hoc sermone, ff. de verb. signif. limit. 21. num. 7. post Roman. consil. 319. colum. 2. versic. su autem membrum. Et hoc casu competunt remedia possessoria illi, qui ad primum illud beneficium redire intendit. Gonzal. ad res. 8. gloss. 56. num. 146. Sed præmissa intelligenda sunt in terminis simplicis dimissionis, non autem dum agitur de resignatione: nam licet obtinens beneficium incompatible non satisfaciat decreto de dimittendo, dum resignat in favorem alterius, ut tradit Garc. de benef. part. 11. cap. 5. num. 58. & ibi. Tamen Jolet Dataria quandoque hujusmodi rigorem ex justa causa relaxare, & resignationem in favorem hoc casu admittere: ut dicit Gonzal. gloss. 15. num. 126. Inter duos autem hos casus, nempe dimissionis, & resignationis, magna est differentia quoad præferentiam materiam: quia dispositio dicti text. in cap. si beneficia, locum habet duntaxat in terminis simplicis dimissionis, non autem in terminis resignationis: ut patet ex verbis textus; ubi enim pluries verbum dimissionis, non sine ratione repetitur: & ita textum illum intelligit Federic. de Sen. consil. 156. versic. nec obstat caput, si beneficia. & dicens dimissionem non habere vim resignationis, quia ex futuro eventu apparebit non esse jus translatum in eum, qui per dimissionem fuit provisorum: facilius enim reditus datur ad primum beneficium quando simplex facta fuit dimissio: quia qui dimittit, re duntaxat dimittit; sed qui resignat, illud re duntaxat deserit: ideo duo vincula sunt fortiora, ut dicit Rebuff. in tract. de pacif. poss. n. mibi 172. ubi questionem hanc in utramque partem fuit examinatus. Forma autem simplicis dimissionis habetur apud Paris. de resign. lib. 8. quest. 7. num. 101.

Quamvis autem beneficia, de quibus agebatur, facta essent in Gallia, ubi regressus omnes sunt soluti, veluti regressus ad beneficium ob non solutionem pensionis, qui non praticatur in Gallia, ut post Rebuff.

Quæst. & Resol. benefic. Cap. LXIX. 115

- Rebuff. Petr. Gregor. & alios, tradit Paris. de re-
 12 signat. lib. 6. quæst. 3. num. 17. † Ille tamen, quo redire
 licet ad primum, quando quis privatur secundo, non
 fuit sublati, ut testatur Addit. ad Paris. d. quæst. 3.
 num. 17. ubi dicit in sex casibus regressum in Gallia
 praticari.
- 13 Primò, cum beneficium ex causa permutationis
 collatum evincitur: Rebuff. in prax. tit. de permur.
 num. 25.
- 14 Secundò, quando resignatarius non adimplet con-
 ditiones, sub quibus resignatio facta fuit, veluti si
 pensionem reservatam à resignante non persolvat:
 prout ita judicatum refert Addit. ad Papon. lib. 2.
 tit. 8. arrest. 20. † ubi ampliatur, etiam si mortuo resigna-
 15 tario beneficium alteri per obitum fuerit colla-
 tum, dicens ita fuisse judicatum die 7. Septembr.
 1575. quod contrarium est iis quæ mox dicta sunt à
 16 Parisio, Rebuffo, & aliis. † Sed illorum doctrina sic
 intelligenda est, ut non possit in Gallia agi ad regres-
 sum ob non solutam pensionem, vigore expressæ re-
 servationis contentæ in literis Apostolicis; quia cum
 omnes observationes sint sublatae in Gallia, ut notat
 Rebuff. in concord. in tit. de reservat. non admittetur
 etiam ista reservatio expressa regressus: & ita loqui-
 tur Rebuff. in tit. de pacif. possess. num. 147. & ita di-
 17 stinguit Tornet litter. P. num. 88. in sua collect. ar-
 restor. & sic intelligenda sunt quæ diximus supra,
 17 cap. 26. num. 40. † Poterit tamen intentari regressus
 in Gallia, ut ibidem diximus, ob non solutam pen-
 sionem, ex eo quod tacite semper reservatus cense-
 tur. Pap. d. lib. 2. tit. 8. arrest. 20. † Tornet litter. P.
 num. 88. & num. 65. Additio ad Paris. d. lib. 6. tit. 3.
 quæst. 17. versic. secundò autem.
- 18 Tertiò regressus conceditur in Gallia quando re-
 signatio facta fuit conditionaliter in favorem alicujus,
 & non aliàs, aliter, nec alio modo: quia non abdicatur
 jus à resignante, donec resignatarius adeptus fuerit
 possessionem beneficii resignati: ut testatur
 Petr. Gregor. in institut. rei benefic. cap. 28. num. 9.
 versic. alioquin, & versic. proinde. Rebuff. in praxi,
 tit. de resignat. condition. num. 18. juncto num. 15. 16.
- 19 & 17. † Quia possessio soluto animo amittitur. At-
 qui resignans non habuit intentionem dimittendi
 possessionem, nisi verificatis conditionibus sub quibus
 resignatio facta fuit. Paris. lib. 1. de resign. quæst. 5.
 num. 37. & 38. atque ita judicatum fuisse testatur
 Chopin. de sacra polit. lib. 1. cap. 8. num. 8. Adden. ad
 20 Louet litter. B. num. 13. post princip. † Et propter
 hanc rationem ita consului super quodam canonici-
 catu in partibus Gallia; cujus resignatarius reper-
 tus fuit mortuus intra suam cameram, ipsamet die
 qua beneficii resignati possessionem capere debe-
 bat; & resignans fuit semper in possessione manutenus
 per illas doctrinas, quibus addebam Rotam
 apud Garc. de benefic. part. 6. cap. 2. num. 126. Barbof.
 de jur. Eccles. univers. cap. 15. num. 74. & 75 lib. 3.
 Posthumi de manutent. observ. 57. num. 19. Burat.
 decis. 830. num. 3. Rot. decis. 4. de rev. permur. in anti-
 quis, & decis. 1. de renunciat. in novis. Gomef. ad re-
 gul. de annali. quæst. 56.
- 21 Quartò, datur in Gallia regressus, quando gradua-
 tus nominatus incompatibile beneficium in mensi-
 bus graduatis assignatis vacans acceptare intendens,
 dimittit simile obtentum, præviâ protestatione, quod
 primum non intendit dimittere, nisi si, & quatenus
 secundi pacificam possessionem adipiscatur, & non
 aliàs, aliter, nec alio modo: hoc enim casu, si non
 assequatur secundum, & per eum non steterit, redit,
 & regressum habet ad primum. Rebuff. in concord.
 tit. de collat. §. volumus, in verb. tempore vacationis,

versic. nec me movet, idque per text. in d. cap. si bene-
 ficia 20. de prabend. in 6.

Quintum & sextum casum, in quo regressus da-
 tur in Gallia, refert Addit. ad Paris. nempe quando
 minor ætate beneficium remittit alicui, aliud repe-
 titurus dum legitimæ ætatis fuerit. Sed nec illi, nec
 probis viris placet iste regressus, tanquam confiden-
 tialis; nec illum hodie in Gallia recipiendum exi-
 stimo: quia confidentiæ sunt prohibita. † Et
 quando resignatio facta fuit per vim, & metum,
 ut per eundem authorem traditur ad Paris. lib. 3.
 quæst. 3. num. 1.

Hic ita suppositis, resolutum fuit, provisum de
 præpositura per resignationem; cui evincebatur
 istud beneficium ab eo, qui electus fuerat per capi-
 tulum: potuisse redire ad suum canonicatum, etiam
 propria autoritate, propter verba dicti capituli: *si
 beneficia, ibi, libere revertantur*, propter quæ DD. in
 eodem cap. dicunt autoritatem superioris hoc casu
 non esse necessariam præcisè, sed tamen adhibendam
 esse ad majorem cautelam: ut dicit Gemin. *ibidem*,
 num. 8. Ancharan. in 6. notabili. Franc. num. 4. quia
 fictione juris, non videtur quis hoc casu à primo
 beneficio recessisse.

Unde sequitur, non potuisse prætendi, quod per
 regressum ad canonicatum fuerit incursum vitium
 intrusionis, de quo in d. cap. cum qui, de prabendis,
 in 6. cum omnes fateantur licitum esse reditum pro-
 pria autoritate ad primum beneficium, quando
 possessio nondum fuit à successore occupata, juxta
 distinctionem Dominici à sancto Geminiano in d.
 cap. si beneficia 20. num. 4.

Præsertim cum accesserit decretum curiæ parla-
 menti, quæ istum ad oppositionem admisit; &
 in hoc casu sufficit ex filo Gallia; obtinere litteras
 Regiæ pro regressu obtinendo. Rebuff. de pacif.
 possess. num. 186.

Difficultas tamen excitabatur ex eo, quod iste
 malè provisus de præpositura, non dimiserat, sed re-
 signaverat canonicatum: ergo non erat locus dispo-
 sitioni dicti cap. si beneficia, ex dictis sup. num. 6.
 post Rebuff. de pacif. possess. num. 168.

Sed tamen responsum fuit, resignationem non
 fuisse factam eo animo, ut amitteretur primum be-
 neficium, nisi si & quatenus secundum beneficium
 ipsi acquireretur, prout legebatur in mandato fa-
 cto ad resignandum: quo stante, non amiserat re-
 signans possessionem suam. Quamvis enim per re-
 signationem amittatur omne jus, & possessio,
 quando resignatarius fuit immissus; secus tamen
 est, quando resignatio facta fuit animo, & in-
 tentione salvandi beneficium, & non abdicandi à
 se, nisi quatenus secundum assequeretur; ex de-
 cis. per Rot. apud Post. in tract. de manutent. de-
 cis. 15. num. 6. & 7. his verbis: *Quia mandatum
 datum fuit ad salvandum beneficium, in casum obi-
 tus Maphei; non autem illud à se abdicando: ideo
 deficiente consensu, non valuit resignatio: & cum
 Mapheus non se habuerit pro spoliato, venit ma-
 nutenendus.* † Idem in casu proposito fortius sta-
 tuendum erat; quia resignatio facta fuit simpli-
 citer, & non in favorem alicujus, & cum expre-
 sa protestatione, quod resignans non intendebat
 resignationem fortiri effectum, nisi quatenus adi-
 pisci posset præposituræ pacificam possessionem:
 quæ protestatio facit, ut detur illi regressus ad
 primum: ut patet ex traditis per Lapum allegat.
 120. circa fin. his verbis: *Fateor quod si intra men-
 sem acceptasset, redire poterat ad beneficium vigo-
 re protestationis; non obstante acceptatione facta.*

Rebuff. de pacific. possess. num. 171. versic. secus in
dimissione beneficij.

- 29 Rurfus oppositum fuit, sed debuiffet tam facile dimitti propolitum, fed debuiffet fententiam expectari: quia non dicitur evictio beneficij, aut alterius rei fubfequuta, nifi poft latam fententiam, & illius executionem. Burat. decif. 240. num. 10.

- 30 Sed licet hoc verum sit, tamen sufficit docere
quod præpositura dimissa fuerit per transactionem,
ex eo quod adversarius provifus à capitulo bonum
jus fovebat, & quod jus eligendi, & conferendi illo
casu, capitulo competeat. Anchar. in d. cap. si be-

- 31 *cap. 1. in 6. notab. in fin. † De jure vero capituli constabat evidenter, neque preterit poterat capitulum jure suo privatum esse, ex eo quod nominaverat possidentem aliud beneficium incompatible: quia facultas eligendi non amittitur, nisi casu quo electio facta fuerit de persona, quæ nec scientia, nec morum honestate polleret, nec ætatem haberet à jure requisitam, qui sunt casus expressi in cap. cum in cunctis, de electione, cujus dispositio eam sit exorbitans, non potest extendi ultra casus expressos. Panormit. in d. cap. cum in cunctis, §. clerici, numero 6. versic. & puto quod in collatoribus. Garc. de benef. part. 7. cap. 13. numero 84. Avila de censuris, part. 2. cap. 6. disp. 12. dubit. 4. in fin.*

- 32 Quod attinet ad secundam questionem, stante reservatione beneplaciti Papæ in dicta transactione, nulla potest in ea adesse simonia, ex traditis per Louet litter. C, num. 40. Farin. *consil.* 75. num. 19. 33.

- 33 & 72. *Patif. de resignat. lib. 6. quæst. 2. num. 72.* † Et
quamvis prætenderetur quod concordia fuisset execu-
tioni demandata atque beneplacitum Papæ
fuisset obtentum; tamen culpa unius ex transgen-
tibus, aliis qui non deliquerunt, nocere non possit.

- 34 cap. ficti 33. de simonia. † Et in omnem eventum, hæc non esset vera simonia pe traditionem pecuniæ aut alterius rei temporalis pro spirituali, sive beneficii; sed præsumpta, seu interpretativa, propter conventiones factas lre auctoritate superioris 3 propriam interpretativam simoniam, non incurritur pœna privationis beneficiorum: Clar. in §. simonia, num. 10. Garc. de benef. part. 8. cap. 9. num. 38. Farin. consil. 75. num. 11. † & 14.

- 35 Ceterum qua de obtinente beneficium secundum sibi à superiore collatum, dicta sunt; multò fortius locum habent, si titulo permutationis ipsi fuerit acquisitum; cum permutatio tacitam contineat conditionem, dum modò compermutatores beneficij permutatj fui possint: qua conditione cessante, cessat etiam permutationis effectus: *cap. 1. de rev. permut. & Clem. 1. eod. tit. & convenit regul. Cancellar. 39. Paris. de resign. lib. 1. quest. 3. num. 7. & seq. Barbof. in cap. cum universorum, num. 1. de*
36 *rev. permut. † Præsertim quando Superior recusavit admittere permutationem; tunc enim permutatio reducta fuit ad non causam, & nullum jus abdicatum fuit à permutante: ut in simili docet Lotter. de re benefic. lib. 2. quest. 14. num. 89.*

- 17 Utrum autem permixtus rediens ad primum beneficium, nova indigeat collatione, variæ sunt DD. opiniones. Aliqui enim existimarunt, non posse permixtantem sine nova collatione ad primum beneficium redire, etiamsi permutatio non sequatur, seu non teneat, aut non fortiaur effectum: quos refert Nicol. Garc. de benef. part. 1. cap. 4. num. 5. & videtur sequi Rota apud eundem part. 11. cap. 3. num. 19.

- 38 Alij verò contrariam sequuntur sententiam, nem-
per permutantem ad suum beneficium redeuntem,
nova collatione non indigere; ita tamen ut necessa-

ita semper sit superioris auctoritas, qui utique per-
mutanti licentiam, & facultatem concedit ad priora
beneficia redeundi: & talis licentia habetur pro
collatione. Quam sententiam magna aequitate niti
testatur Cokier *in tractat. de permitt. benef. part. 3.*
cap. 9. num. 2. Eandemque aequorem dicit Feder.
de Senis quæst. 8. & plures alij quos citat Garc. *diff.*
part. 1. cap. 4. num. 7. & ita absolute tenendum ex-
stimat Cavallos *comm. opin. cap. 561. num. 6.* ubi
hanc dicit communem, & magis communem opi-
nionem ac resolutionem, & quod ita servatur de
Rilo. † Ego hanc posteriorem sententiam veris-
simam esse existimo, quidquid dixerit Ricc. *Colle-*
ctan. 2103. versic. adverte tamen. Gambar. *de per-*
mut. benef. part. 2. num. 62. Mantie. *de tacit. convent.*
lib. 25. tit. 12. num. 12. † Et sine difficultate in su-
premis Galliæ tribunalibus posterior ista sententia
observatur, & secundum illam iudicatur: quia ante
completam permutationem, aut ea non admittit
per collatorem, permittans remanet in veteri titulo,
& possessione: ut bene advertit Addit. ad Loquet
litter. B. numero 13. Boët. decis. 97. Codex Fabricianus
lib. 1. tit. 21. definit. 53. dicens ita fuisse iudicatum.
Additio marginalis ad Solum de *benefic. part. 3.*
quæst. 124. fol. mibi 778. Rebuff. *in prax. tit. de per-*
mut. num. 12. & de *pacific. possess. num. 165. & seq.* &
in hac sententia videtur residere Barbol. *videntius*
in tract. de iur. Eccles. lib. 3. cap. 15. num. 169. con-
fisc. quamvis si permutatio, qui addit num. 170. possi-
permutantes re integra libere à permutatione retri-
re: quod & verum est.

quod dubitatur, utrum res non dicatur integra, quando Papa jam admisit permutationem: quia post illam à summo Pontifice, aut alio superiore admittam, statim videtur jus quesitum, ex *Guibarto de permut. benef. part. 2. num. 140.* † *Relolusius* pendet ex traditis per *Abbat. in cap. inter ceteras, de prebend.* qui dicit faciendam esse differentiationem inter duos casus. Primus est, quando Papa ipsi, vel alius superior statim confert; & tunc statim jus esse quesitum verum est. Secundus, cum Papa mandat Episcopo, aut alteri ut conferat; & tunc non dicitur jus quesitum, donec executor contulerit. Abbas in *disso. cap. inter ceteras, num. 5.* † *Mab. ximé* quando commissio data fuit in forma dignitatis, tunc enim gratia est conditionalis, nec potest effectum sortiri ante purificationem conditionem: ad perfectionem quippe concessionis requiritur collatio, ut tradit *Garc. de benef. part. 11. cap. 4. num. 87.* & *86. Barbof. d. cap. 15. numero 183.* Quod autem Superior permutationem admisisset, & beneficium permutatum jam contulisset, in facti contingentia, probari dicebatur per quandam attestationem Secretarij Episcopatus. † Sed dictum fuit, attestationem illam non facere fidem, ex *Ludovif. decif. 219. num. 3.* ubi ampliatur, etiam si ageretur de attestatione facta per Cardinalem medio juramento coram Notario, & testibus. *Menoch. consil. 322. numerus, quod versif. nec dici potest.* † Sicut alii videmus, quod fides Parochi non probat, nisi legitime parte eius extracta fuerit. *Ludovif. decif. 319. num. 5.* & *probat.* Et generalis est regula, collationem de *rescriptis* nisi per litteras. *Rebuff. in prax. tit. de rescriptis, benef. vacante, num. 24.* per text. in *cap. executor, de concess. preb. lib. 6.* & *Clement. ult. de rescriptis, Clem. 1. de prebend.* Idem *Rebuff. in concord. tit. de mandatis apostolicis, §. 1. in verbo litterarum, infra.* ad probandam tamen gratiam.